

KANYÓ MÁRIA

„Az én babám már áldozik”

– Anyaként a kisdedek áldoztatásáról

Papcsaládos édesanyaként fontosnak tartom, hogy gyermekeim a templom közelében növekedjenek. Ebből a megfontolásból a helyi szertartásokon kívül a templombúcsúkra is szeretettel invitálom őket – pedig ugye, kedves, velem egy cipőben járó papné társaim, mindannyian jól tudjuk, milyen nagy hercehurcával jár néha gyerekektől eljutni ezekre az ünnepi alkalmakra. Ezekon kívül több egyházi rendezvényen is megfordulunk, ahol szintén Szent Liturgián veszünk részt. Egyfajta kötelességtudat, szokásrendszer, de leginkább saját meggyőződésem miatt alakítottam így a kis életük folyását. Felmérve korosztálybeli különbségeiket, igyekeztem türelemmel terelgetni őket a szertartások irányába – attól függően, hogy melyik gyereknél mikor és milyen mértékben éreztem szükségét.

Gyermekeim Szent Liturgián való áldoztatásának szorgalmazásában azonban inkább a férjem játszott döntő szerepet, mondhatom ebben ő a „kompetens”. Épp ezért nem célom és nem is tisztem a kisdedáldoztatás teológiai oldalát magyaráztatni – inkább személyes tapasztalásaimat és érzéseimet szeretném néhány egyszerű gondolatban megosztani.

Amikor először beszélgettünk erről, számomra idegen volt az egész: magam is – abban a „hagyományos” értelemben – voltam elsőáldozó. Egy kicsit az aggodalmaskodás lett úrrá rajtam, és laikusként, egyszerű anyaként, talán néhány hívő hirtelen véleményének szószólójaként reagáltam. Kérdések és feltételezések merültek fel bennem az eddigi tapasztalataim alapján: „Nem fogják megérteni a hívek, hogy nem lesz »szép ruhás felvonulás«”. Túl korainak tarthatják, hogy borral, a Szent Vérral izleltetik meg a pici babát. Talán valaki még attól is tarthat, hogy elkap majd valamit a gyermek. „Mikor fog először gyónni?” – kérdezheti az egyszerű ember. „Eddig így volt, most miért változtatunk? A rómaiaknál is így van? Akkor a keresztelő is »hosszabb« lesz? Mikor tanulja meg azokat a tudnivalókat, amelyekből a többiek vizsgáztak?” – sorolhatnám a kérdéseket, amelyek felmerülhetnek. Mindezekre a férjem meggyőző magyarázatokat adva megnyugtatóan, így az értelmem is befogadta ezt az „új” (valójában régi) szokást. Különösen azon gondolkodtam el, amikor arra utalt, hogy pont attól a kisgyermektől vesszük el az Eucharisziában való részesülés lehetőségét, aki még olyan ártatlan...

Legnagyobb gyermekünk, Izabella még nem részesült keresztelesekor az Eucharisziában, de rövid időn belül – még csecsemőkorában – a férjem megáldoztatta, majd korábban megtanult gyónni is, mint a kortársai. Másik két lányunk – Zsófia és Anasztázia – már a keresztelesekor vehette magához Krisztus testét és véré. Eleinte egy szín alatt áldoztak, csak a Szent Vért izlelheték meg. Majd ahogyan nőttek, és már el tudták fogyasztani koruknak megfelelően a kis részecskét, a teljes Eucharisziában részesülhettek.

Amikor sor került gyermekeim megáldoztatására, amikor láttam és megtapasztaltam ezt az élményt, akkor tudtam érzelmileg is teljesen befogadni az addig kissé idegennek vélt „újítást”. Leírhatatlan anyai érzés, amikor a kisbabámat tartom a kezemben, és megízleli az „üdvösség kelyhét”.

Szolgálati helyeink hívei számára kezdtük világossá tenni – vállalva a kérdéseket – a gyermekáldoztatás szokását. Akinek nem volt elég a számomra legegyszerűbb magyarázat – „pont a kisdedektől vonnák meg ezt a kegyelmet” –, azok pap férjemtől bővebben informálódhattak. Aztán felmerült valaki részéről: esetleg ez csak a papgyerekek kiváltsága – ekkor igyekeztem azonnal rövid magyarázattal helyesbíteni ezt a téves feltételezést.

Amikor más papokhoz vittem áldozni a gyermekeim, eleinte a férjem még szólt nekik, hogy nyugodtan részesíthetik őket a szentségben. Aztán bátorságot nyerve – ha kellett – már én is alázatosan jeleztem, hogy „a kicsi is áldozik”.

Nilván mind a papnak, mind annak, aki a kisgyermeket viszi, körültekintőbbnek kell lennie a szentáldozásnál. Kis kezét finoman meg is kell fogni eleinte, nehogy kiüsse a pap kezéből a szent kelyhet. Amikor odanyújtják Krisztus Szent Véré, és a kanálkával megérinti száját a pap, a kisbaba ösztönösen magához fogja venni azt – különösen, ha édes. Olyan is előfordulhat, hogy savanykásabb ízű számukra, akkor – mosolyra fakasztóan – még azt is kifejezik. Nagyon aranyosan tudnak egyet grimaszolni.

Amikor már járn tudtak, a lányok egyedül is előre sétáltak. Megtanítottuk nekik, hogyan tegyék össze a kis kezüket, hogyan vessék magukra a keresztet, mikor nyissák ki a szájukat. A legkisebb, cserfesebb kislányunk a nagyobbak példáját látva már magabiztosan lépked előre, amint a „Hiszem, Uram...” imádságot meghallja. Volt rá eset, hogy a hit-

vallásnál összekulcsolta a kis kezét és sorakozni kezdett, mert azt hitte, hogy ezután már a szentáldozás következik. Az is többször előfordult, hogy a templomunk hajójában körbehaladó nagybemenet imádságánál a kelyhet meglátva már hangosan kijelentette: „Áldozás!” Volt, amikor túl hamar akart előre menni, olyankor halkán magyaráztam neki, hogy „amikor apa kihúzza a függönyt, még egy kicsit várunk, és majd ha kijön, azután lehet menni.”

Néha megmosolyogtató dolgok történtek, de az a mosoly még a szigorúbbnak tűnő, „konzervatívabb” híveink arcán is felcsillant egy-egy ilyen alkalommal. Nálunk szépen kialakult, hogy már a nénik várják a gyermekeinket, hogy ők menjenek elsőként... csillogó mosolygós tekintetek követik mindezt.

Ahogy értelmük fejlődött, igyekeztem rákérdezni: „Akarsz-e áldozni? Megyünk áldozni?” Ha daczból nemet is mondott, akkor még egyszer rákérdeztem, vagy picit biztattam, de aztán hagytam a maga döntésében. A gyermekek, amikor dackorszakba kerülnek, el is utasíthatják ezt a lehetőséget, de előtte ezt is szépen meg kell beszélni velük. Történt nálunk is ilyen, és ekkor nem erőltettem. A nem „megszokott pap” személye is idegen lehet, ezért is fontos az előkészítés. Ilyenkor az anyák fontos feladata elmondani, hogyan is fog most történni, és melyik papbácsitól fogja megkapni a szentséget.

A hívek nagy örömmel figyelik a magabiztosan vagy a félenkebben előre lépkedő totyogókat. A liturgia végén megvárunk mindenkit, s

olyankor nagyon jól esik, hogy a templomból kijövők ki is fejezik, hogy milyen aranyosan, de szépen sorakoztak, vonultak a kicsik is a szentáldozáshoz.

Májusban Hajdúdorogon vehettünk részt a metropóliai napon. Napközben betértünk a templomba, a legkisebb gyermekemet így buzdítva: „Menjünk, köszönjük Jézusnak!” Erre ő az ikonosztázion előtt ezt sutogta: „Szia, Jézus! Szeretlek!” Anyyra meglepett, hogy bár csendesen, de széles mosollyal ámuldoztam rajta. Úgy vélem, minden hívő anyai szív repes örömeiben, amikor ilyen „pillanatnyi” boldogságot átél.

Azt hiszem, hogy a rendszeres Eucharishtiában való részesedés kegyelme által a gyermekek Krisztussal való „barátsága” fokozatosan, hosszú távra elmélyülhet. Szerintem kellően pozitív hatása van a kisdetek megáldoztatásának, így már korán szokásrendszerüké válhat az a „kegyelmi állapot”, mellyel fokozatosan tudatosíthatjuk bennük a Krisztussal való közösséget. Másrészt külső hatása a híveink számára is példaértékű lehet, így szépen elfogadtatható.

Mindezek a gondolatok még inkább megerősödtek bennem a nemrég Atanáz püspök atya által megfogalmazott katekézis egyik fontos mondatát olvasva:

„TEHÁT A SZENTLÉLEK KEGYELME NEMCSAK A »NAGYOKOSOKNAK« VAN FÖNNTARTVA, HANEM A KRISZTUSBAN LÉVŐ »KISDEDEK«-NEK IS, VAGYIS MEGKÜLÖNBÖZTETÉS NÉLKÜL MINDENKINEK.”

„Szeretlek, Jézusom!”